

[Kristen Amby.]

til, men kunde slaa til under normale Forhold, altsaa Folk med Formuer paa 50 000 til 60 000 Kr., hvad der, naar man betragter Renteindtægten, er en lille Formue — i saadanne Tilfælde, hvor de paa-gældende har været nødt til at sælge for lige at klare Dagen og Vejen, synes jeg, at man departementalt maa vise meget stærk Hensyntagen.

Dernæst vil jeg haabe, at det er muligt for den højtærede Finansminister at gaa ind paa Betragtninger, som jeg gaar ud fra vil blive fremført i Udvalget og samler sig om følgende: at den Lempelse i Skatten, som kan gives til Selskaber, der bruger deres Overskud til Henlæggelser under den ene eller den anden Form — Henlæggelser, som man altsaa heller ikke senere skal kunne betale Udbytte af —, ogsaa kan gives private forretningsdrivende, som under den ene eller den anden Form vil forpligte sig til at lade det relativt store Overskud, de i det enkelte Aar kan have haft, fordi Lageret er steget, gaa ind paa en Spærrekonto til Imødegaaelse af fremtidige Tab, det vil sige til Imødegaaelse af Tab, naar Lageret pludselig, i Løbet af 2—3 Dage maaske, mister det halve af sin Værdi. Det er sagt mig, og jeg ved det for øvrigt ogsaa paa anden Vis, at mange Forretningsfolk, der slet ikke er Spekulanter og ikke ønsker at være det, Forretningsfolk, som gerne vil holde deres Lagre oppe, men som maaske vanskeligt har kunnet det, fordi man ikke har kunnet skaffe de dyre Varer hjem, samtidig med at man har solgt de billigere Varer ud, og som ogsaa næste Aar gerne vil bruge Pengene dertil, føler, at det ikke er helt rimeligt, at de beskattes af den meget store Indtægt, de godt kan have det enkelte Aar ved Realisering af det Varelager, der ogsaa har været i Stigning, og ikke har den Mulighed for Henlæggelse, som et Selskab har. Og dette tjener heller ikke det Formaal, som alle maa være interesseret i: at saa stor en Del af Forretningsverdenen som muligt holder saa meget de kan likvidt, har saa stærke og gode Reserver som vel muligt til Imødegaaelse af de Tab, som maa komme, eller vi kan ogsaa sige til Imødegaaelse af den Tilstand, der vil skabes den Dag, hvor Prisniveauet, hvad vi dog haaber, skal gaa den anden Vej.

Det vil jeg bede den højtærede Finansminister om at overveje.

Finansministeren (V. Buhl): I Anledning af det ærede Medlem Hr. Jens Thomsens Forespørgsel vedrørende Beskat-

ning af Avance ved Salg af faste Ejendomme skal jeg bemærke, at det efter den gældende Skattelovgivning kommer an paa, om den paagældende Ejendom er købt i Spekulationsøjemed eller ikke er det. Til Vejledning er der i Statsskatteloven givet den Regel, at hvis Salg sker inden for 2 Aar — saadan er det vistnok, det blev ogsaa sagt af det ærede Medlem —, forudsættes Spekulationshensigt at foreligge, medmindre det modsatte godtgøres, medens man omvendt ikke uden videre kan gaa ud fra, at der har foreligget Spekulationshensigt, hvis der gaar længere Tid inden Salget. Men Spørgsmaalet er altsaa ikke absolut afgjort med disse Tidsfrister, til syvende og sidst beror det hele paa — det er Lovens Regel —, om man efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa gaa ud fra, at Spekulationshensigt har foreligget eller ikke. Det er et meget vanskeligt Problem, fordi man altsaa i Virkeligheden skal granske Hjerte og Nyre. Derfor er det ogsaa for Ligningsmyndighederne mange Gange svært at komme til en Afgørelse. Men man har efter den gældende Lovgivning ikke at falde tilbage paa andet. Spørgsmaalet er altsaa: Hvem har Bevisbyrden i det givne Tilfælde? Skattemyndighederne har den, naar der er gaaet længere Tid end den Frist, der er Tale om, medens omvendt det er den, der har haft Ejendommen, der skal føre Bevis for, at han ikke er Spekulant, hvis han sælger inden for den nævnte Frist.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby bemærkede, at den Omstændighed, at der kommer saa ringe et Materiale frem paa Børsen, kan være medvirkende til at drive Kurserne i Vejret, og det er rigtigt, det kan det være. Set fra et Omsætningssynspunkt er Faren imidlertid ikke saa stor ved, at en lille Stamme af Aktier, som gaar fra Haand til Haand mellem nogle Spekulanter, drives i Vejret, som Tilfældet vilde være, hvis der var en Aktieomsætning over en bred Front, og det har for mig hele Tiden været det afgørende i denne Sag at forhindre Aktiemarkedet i at komme i Skred som Helhed.

Jeg erkender det rigtige i det Synspunkt, det ærede Medlem fremhævede, at det kan betyde noget for samtlige Aktionærer, naar en saadan Stigning fremkommer, derved at de kommer til at betale noget mere i Formueskat, men jeg kan vanskeligt se, hvordan man kan undgaa denne Konsekvens. Vende tilbage til 1939-Kurserne kan man dog ikke, idet der i mangfoldige Selskaber er sket væsentlig Forandring i deres Økonomi, som betinger langt højere Kurser. Det er ikke